

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

Concurs pentru ocuparea a 2 posturi de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii

Proba scrisă la limba străină
15 aprilie 2018

BAREM DE EVALUARE ȘI NOTARE

LIMBA ENGLEZĂ

VARIANTA 1

Subiect unic – 10 PUNCTE

- Înțelegerea și redarea corectă a sensului textului
- Cunoașterea terminologiei de specialitate și acuratețea folosirii sale

NOTĂ: Punctajul se acordă și în situația în care candidații utilizează exprimări echivalente, sinonime, în măsura în care sensul textului nu este schimbat.

Timp de lucru : 2 ore

Curtea observă de la început că plângerea reclamantului se referă, în parte, la fapte care au avut loc înainte de data ratificării Convenției de către România, la 20 iunie 1994. Curtea nu are competența *ratione temporis* de a examina acest capăt de cerere a reclamantului. Într-adevăr, eșecul ulterior al apelurilor introduse de reclamant în sensul remedierii ingerinței nu poate determina includerea acesteia în competența temporală a Curții. Nu mai poate fi vorba despre o situație continuă care ar fi survenit înainte de intrarea în vigoare a Convenției și care a continuat după această dată: între 24 aprilie 1978 și 18 ianuarie 2012, reclamantul a executat diferite pedepse cu închisoarea în mod intermitent, ca urmare a 11 condamnări diferite; perioadele în care a fost închis au alternat cu cele în care s-a aflat în libertate.

În continuare, Curtea reamintește că, în temeiul art. 35 § 1 din Convenție, nu poate fi sesizată decât în termen de 6 luni de la data ultimei decizii interne definitive. În cazul în care este clar că reclamantul nu dispune de nicio cale de atac efectivă, termenul de 6 luni se calculează de la data la care sunt denunțate actele sau măsurile sau de la data la care cel interesat le ia la cunoștință sau resimte efectele ori prejudiciul cauzat de

COMISIA DE ELABORARE A SUBIECTELOR:

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

Concurs pentru ocuparea a 2 posturi de personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii

**Proba scrisă la limba străină
15 aprilie 2018**

BAREM DE EVALUARE ȘI NOTARE

LIMBA ENGLEZĂ

ele. Trebuie observat că reclamantul nu a sesizat Curtea decât la data de 8 martie 2010, atunci când din cauza legislației naționale care reglementează munca deținuților în închisoare suferise, de aproape 32 de ani, efectele și prejudiciile faptelor aflate la originea plângerii sale în fața Curții. Prin urmare, Curtea consideră că nu are competența de a examina capătul de cerere a reclamantului decât începând cu data de 24 decembrie 2007, cel mult, atunci când a început ultima perioadă de detenție a persoanei în cauză. Curtea reliefează că, înainte de această dată, persoana în cauză s-a aflat în libertate în mai multe rânduri și nimic nu ar fi împiedicat-o să depună o cerere în fața Curții pentru faptele care au avut loc în diferite perioade când era încarcerată.

Curtea observă că legislația românească prevede, începând cu 4 iulie 2006, data intrării în vigoare a Legii nr. 275 privind executarea pedepselor, consimțământul deținuților înainte de a presta o muncă în detenție. În plus, din informațiile furnizate de Guvern rezultă că, în urma unei cereri din partea reclamantului de a presta munci, o comisie specială a închisorii l-a desemnat să presteze o muncă de întreținere a parcului auto din închisoare. Oricum, niciunul din elementele de care dispune Curtea nu indică faptul că munca prestată de reclamant în timpul ultimei sale detenții nu ar fi fost acoperită de condițiile prevăzute de art. 4 § 3 a) din Convenție, care exclude din conceptul de „muncă forțată sau obligatorie” „orice muncă impusă în mod normal unei persoane supuse detenției în condițiile prevăzute de articolul 5 din prezenta convenție”. În acest sens, Curtea reamintește că, în cauza Stummer, a ajuns la concluzia că munca obligatorie prestată de un deținut fără afiliere la sistemul public de pensii ar trebui să fie considerată „muncă impusă în mod normal unei persoane supuse detenției” în sensul art. 4 § 3 a) din Convenție.

COMISIA DE ELABORARE A SUBIECTELOR: